

SENATUL ROMÂNIEI
Nr. 648 / 23.02.2024

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 1432 / 22 FEB 2024

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Biroul permanent al Senatului

393 / 23 febr 2024

Dosar nr.3058 A/2023

Domnului NICOLAE-IONEL CIUCĂ
PREȘEDINTELE SENATULUI

Vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr.728 din 13 decembrie 2023, prin care Curtea Constituțională admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare este neconstituțională.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

ROMÂNIA
PREȘEDINTE
MARIANA ENACHE
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosarul nr. 3058 A/2023

DECIZIA nr.728
din 13 decembrie 2023

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare

Marian Enache	- președinte
Mihaela Ciochină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Laura-Iuliana Scântei	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Cristina Teodora Pop	- magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 8170 din 10 noiembrie 2023 și constituie obiectul Dosarului nr.3058 A/2023.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate au fost formulate atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă, după cum urmează:

(1) Critici de neconstituționalitate extrinsecă

4. Cu privire la neconstituționalitatea extrinsecă a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, se arată că aceasta realizează o serie de intervenții legislative asupra Legii nr.364/2004, în sensul detalierii statutului polițiștilor din poliția judiciară care dobândesc calitatea de organe de cercetare penală, respectiv a condițiilor pentru obținerea avizului de desemnare în poliția judiciară, a situațiilor în care poate fi retras avizul de desemnare în poliția judiciară și a procedurilor aferente, precum și a situațiilor de încetare a calității de organ de cercetare penală al poliției judiciare. Totodată, scopul adoptării Legii nr. 364/2004 a fost acela să pună în acord dispozițiile acestei legi cu Decizia Curții Constituționale nr.317 din 21 mai 2019, prin care instanța de contencios constituțional a constatat că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004 sunt neconstituționale.

5. Se arată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare are un conținut identic cu cel al Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, procedura legislativă de adoptare a acesteia fiind inițiată la data de 13 mai 2020, ulterior datei de 11 februarie 2020, data la care Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2020 a intrat în vigoare. Mai mult, se arată că expunerea de motive a legii criticate preia parțial expunerea de motive a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2020.

6. Cu privire la aceste aspecte, se susține că legea, ca act al Parlamentului, trebuie să corespundă unei nevoi reale de reglementare; or, în condițiile în care prin

Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2020 fuseseră deja introduse în fondul activ al legislației norme juridice identice cu cele din cuprinsul legii criticate, adoptarea acestora din urmă nu își găsește justificarea prin raportare la rolul Parlamentului de a răspunde nevoii de reglementarea a relațiilor sociale. Sunt invocate, în acest sens, prevederile art.6 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative – care vizează conținutul și fundamentarea soluțiilor legislative, făcând referire la instituirea prin proiectele de acte normative a unor reguli necesare, în condițiile insuficienței legislației în vigoare, – precum și prevederile art.31 din aceeași lege referitoare la motivele emiterii actelor normative. Se arată că, prin raportare la aceste exigențe legale, nu au existat condiții care să fi reclamat adoptarea de către legiuitor a legii supuse controlului de constituționalitate, actul normativ criticat neavând ca finalitate acoperirea unor nevoi de reglementare sau corectarea unor neconcordanțe legislative.

7. Sunt invocate, de asemenea, dispozițiile art.61 alin.(1) din Constituție, care prevăd rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, arătându-se că această atribuție nu poate fi însă exercitată în mod discreționar, prin adoptarea unor acte normative identice, în integralitatea lor, cu alte acte normative care sunt în vigoare. Se face trimitere la Deciziile Curții Constituționale nr.777 din 28 noiembrie 2017, nr. 249 din 19 aprilie 2018, nr.538 din 25 septembrie 2019, nr.562 din 16 septembrie 2021, nr.57 din 16 februarie 2022, nr.18 din 15 februarie 2023 și nr.337 din 14 iunie 2023.

8. Mai mult, se arată că proiectul Legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2020 (Pl-x nr.161/2020) se afla în cursul procedurii legislative, la Camera Deputaților, care a avut rolul de Cameră decizională, de la data de 27 aprilie 2020, moment anterior inițierii propunerii legislative care a stat la

baza legii criticate, la data de 13 mai 2020. Sunt invocate dispozițiile art.13 din Legea nr.24/2000 și, de asemenea, Deciziile Curții Constituționale nr.405 din 15 iunie 2016, nr.139 din 13 martie 2019, nr.214 din 9 aprilie 2019, nr.153 din 6 mai 2020, nr.154 din 6 mai 2020 și nr.1 din 13 ianuarie 2021.

9. Se subliniază faptul că motivele de neconstituționalitate invocate prin prezenta obiecție nu vizează expunerea de motive, ca element al metodei de interpretare teleologică, și nici relația funcțională existentă între exigențele de claritate a legii și cele privind modul de redactare a expunerii de motive, făcându-se trimitere la Deciziile Curții Constituționale nr.238 din 3 iunie 2020, nr.642 din 24 septembrie 2020, nr.773 din 22 octombrie 2020 și nr.845 din 18 noiembrie 2020.

10. Se susține, totodată, că fundamentarea unui act normativ cu forță de lege reprezintă un criteriu de apreciere a legalității, ca valoare de referință a statului de drept, aspect ce rezultă din soluțiile și considerentele deciziilor Curții Constituționale mai sus invocate, iar nerespectarea acestora constituie o încălcare a prevederilor art.147 alin.(4) din Constituție.

11. De asemenea, se arată că nerespectarea criteriilor obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, impuse de legiuitor prin dispozițiile Legii nr.24/2000, prezintă relevanță constituțională, întrucât acestea concurează la asigurarea unei legislații ce respectă principiul securității raporturilor juridice.

(1) Critici de neconstituționalitate intrinsecă

12. Se susține că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare și Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2020 au un conținut similar, cu excepția art.III din actul normativ criticat, care conține dispoziția de abrogare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2020. Se arată, totodată, că art.I pct.2 din legea analizată introduce art.2² în cuprinsul Legii nr. 364/2004, iar art.I pct.7 din legea criticată introduce la

art.6 din Legea nr. 364/2004, după alineatul (2⁴), patru noi alineate, respectiv alineatele (2⁵)–(2⁸). Însă atât art.2¹, cât și art.6 alin.(2⁴) din Legea nr. 364/2004 au fost introduse în cuprinsul Legii nr. 364/2004 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2020 și urmează a fi abrogate prin efectul dispozițiilor art.III din legea supusă controlului de constituționalitate. În consecință, cele două norme de trimitere anterior menționate rămân fără obiect, referindu-se la dispoziții care vor fi abrogate concomitent cu intrarea lor în vigoare. Or, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, trimiterile la alte acte normative – deși reprezintă un procedeu legislativ permis – nu pot viza norme juridice abrogate; sunt invocate, în acest sens, dispozițiile art.50 alin.(4) din Legea nr.24/2000, precum și Deciziile Curții Constituționale nr.654 din 17 octombrie 2017 și nr.392 din 8 iunie 2021.

13. Se susține că, având în vedere considerentele mai sus menționate, dispozițiile art.I pct.2 și 7 din legea care constituie obiectul controlului de constituționalitate încalcă prevederile art.1 alin.(5) și ale art.147 alin.(4) din Constituție.

14. Totodată, se arată că, având în vedere utilizarea în cuprinsul art.II din legea criticată, articol ce conține o normă tranzitorie, a sintagmei „*avizele de desemnare în poliția judiciară emise anterior intrării în vigoarea a prezentei legi își păstrează valabilitatea*”, precum și succesiunea în timp a celor două acte normative cu conținut identic, se creează o confuzie cu privire la efectele acestei norme tranzitorii, distorsionându-se aplicarea principiului *tempus regit actum* cu privire la avizele de desemnare în poliția judiciară aflate în procedura retragerii.

15. Se mai susține că, potrivit dispozițiilor art.5 din Legea nr.364/2004, polițiștii desemnați ca polițiști judiciari reprezintă organe de cercetare penală, desfășurându-și activitatea sub conducerea și sub coordonarea procurorilor de caz, cu implicare directă în instrumentarea cauzelor penale. În aceste condiții, o

interpretare neunitară a efectelor art.II din legea analizată, generată de succesiunea în timp a actelor normative, referitoare la ofițerii sau agenții de poliție în privința cărora s-a declanșat procedura de retragere a avizului de desemnare în poliția judiciară, poate avea un impact negativ asupra dosarelor penale aflate în curs de soluționare și asupra legalității actelor de procedură îndeplinite de către acești polițiști, aspecte care contravin prevederilor art.131 alin.(3) din Constituție.

16. În considerarea tuturor argumentelor expuse mai sus, se solicită admiterea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare (Pl-x nr. 521/2020).

17. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

18. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este întemeiată prin raportare la prevederile art.1 alin.(3) și (5), ale art.61 alin.(1) și ale art.147 alin.(4) din Constituție. Se arată, în acest sens, că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare (PL-x nr.521/2020) a fost promovată în vederea punerii actului normativ de bază de acord cu Decizia Curții Constituționale nr.317/2019, dar că aceasta are un conținut identic cu cel al Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2020. De asemenea, se menționează că propunerea legislativă privind modificarea și completarea Legii nr.364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare a fost inițiată la data de 13 mai 2020, ulterior datei intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2020. Sunt invocate dispozițiile art.6 alin.(1) și ale art.13 lit.a) din Legea nr. 24/2000, precum și Deciziile Curții Constituționale nr. 26 din 18 ianuarie

2012, nr. 562 din 19 septembrie 2017, nr. 903 din 6 iulie 2010, nr. 743 din 2 iunie 2011 și nr. 1 din 11 ianuarie 2012. Se conchide că soluțiile legislative cuprinse în legea criticată se regăseau deja în fondul activ al legislației la data promovării lor, motiv pentru care legea criticată contravine dispozițiilor art.1 alin.(3) și (5) și ale art.61 alin.(1) din Constituție.

19. Totodată, se susține încălcarea prin actul normativ criticat a dispozițiilor constituționale ale art.1 alin.(5) raportat la art.147 alin.(4) din Constituție, ca urmare a faptului că normele de trimitere din cuprinsul art.I pct.2 și 7 din legea criticată cuprind referiri la dispoziții ce urmează să fie abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a art.III din același act normativ. Este invocată, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr.654 din 17 octombrie 2017.

20. Cu privire la critica ce vizează pretinsa încălcare prin legea criticată a dispozițiilor art.1 alin.(5) raportat la art.131 alin.(3) din Legea fundamentală, ca urmare a caracterului neclar al normei tranzitorii de la art.II din cuprinsul acesteia, aspect ce ar avea un posibil impact negativ asupra procedurilor judiciare aflate în curs de soluționare, se arată că rolul normei tranzitorii este acela de a corela vechea reglementare cu noua reglementare, prin stabilirea unor măsuri referitoare la raporturile juridice apărute în temeiul vechii reglementări, menite să evite retroactivitatea noii reglementări sau conflictul între normele succesive.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.**

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

22. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare (Pl-x nr. 521/2020).

23. Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art.1 alin.(3) și (5) referitoare la statul de drept și la calitatea legii, ale art.61 alin.(1) cu privire la rolul Parlamentului, ale art.131 alin.(3) referitoare la rolul Ministerului Public și ale art.147 alin.(4) cu privire la deciziile Curții Constituționale.

(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

24. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate a acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia Curții Constituționale nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

25. Obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul titularilor dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de Președintele României, cât și sub aspectul obiectului, fiind vorba despre o lege adoptată, dar nepromulgată încă.

26. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată, instanța de contencios constituțional constată că Președintele României a sesizat-o anterior promulgării legii supuse controlului de constituționalitate.

27. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

(2) Analiza obiecției de neconstituționalitate

28. Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare este un act normativ care, potrivit expunerii sale de motive, are ca principal obiectiv punerea în acord a dispozițiilor Legii nr. 364/2004 cu Decizia Curții Constituționale nr.317 din 9 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.605 din 23 iulie 2019. În acest scop, dispozițiile legii supuse controlului de constituționalitate modifică și completează procedura de acordare a avizului de desemnare în poliția judiciară.

29. Din punctul de vedere al procedurii legislative, actul normativ mai sus menționat a fost înregistrat la Senat, ca primă Cameră sesizată, la data de 13 mai 2020, fiind adoptat de Senat la data de 2 septembrie 2020. Ulterior, aceeași lege a fost înregistrată la Camera Deputaților, cu rol de Cameră decizională, la data de 8 septembrie 2020 și a fost adoptată de aceasta din urmă la data de 24 octombrie 2023. Legea criticată a fost trimisă Președintelui României, spre promulgare, la data de 1 noiembrie 2023; pe data de 14 noiembrie 2023, Președintele României a sesizat Curtea Constituțională cu prezenta obiecție de neconstituționalitate.

30. Anterior datei de 13 mai 2020, data înregistrării la Senat a proiectului Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, respectiv la data de 11 februarie 2020, a intrat în vigoare Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare,

act normativ cu un titlu și cu un obiect de reglementare identic cu cele ale legii criticate, ordonanță de urgență care a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.103 din 11 februarie 2020, prin urmare la o dată anterioară debutului procedurii legislative a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare.

31. De asemenea, tot la o dată anterioară înregistrării la Senat a proiectului legii criticate, respectiv la data de 23 aprilie 2020, fusese adoptată de Senat Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2020, lege care a fost apoi înregistrată la Camera Deputaților, spre dezbateri, la data de 27 aprilie 2020.

32. Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2020 are un conținut identic cu cel al art.I și II din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, singurele două diferențe dintre ordonanța de urgență analizată și articolele anterior menționate fiind unele de formă, respectiv de numerotare a dispozițiilor legale pe care acestea le cuprind; aceste diferențe constau în faptul că prevederile legale ce fac obiectul art.I pct.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2020 sunt numerotate ca art. 21 din Legea nr. 364/2004, în timp ce dispozițiile legale ce fac obiectul art.I pct.2 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare sunt numerotate ca art.22 din Legea nr. 364/2004; iar normele juridice care formează obiectul de reglementare al art.I pct.7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2020 sunt numerotate ca alin. (2¹)-(2⁴) ale art.6 din Legea nr. 364/2004, pe când dispozițiile legale care constituie obiectul de reglementare al art.I pct.7 din legea criticată sunt numerotate ca alin.(2⁵)-(2⁸) ale art.6 din Legea nr. 364/2004. Această renumerotare apare ca fiind consecința abrogării, prin art.III din legea supusă controlului de constituționalitate, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2020.

33. Exceptând însă diferențele de formă mai sus arătate, conținutul Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare este identic cu cel al Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2020, de la această similitudine făcând excepție prezența în cuprinsul legii analizate (în plus față de conținutul Ordonanței de urgență a Guvernului nr.20/2020) a dispoziției de abrogare a ordonanței de urgență anterior menționate, prevăzută la art.III din legea criticată.

34. În acest sens, Curtea reține că Legea nr.24/2000 interzice, la art.16, paralelismele legislative, reglementând, la alin.(1) al articolului anterior menționat, că în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative, iar, la alin.(2) teza a II-a al art.16, în cazul existenței unor paralelisme acestea vor fi înlăturate fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice. În acest sens, printr-o bogată jurisprudență, Curtea Constituțională a statuat, în esență, că ori de câte ori există o dublare sau o suprapunere între diverse soluții sau ipoteze normative cuprinse în două sau mai multe articole ori legi, se constată existența unui paralelism legislativ contrar art. 1 alin. (5) din Constituție. De asemenea, Curtea a reținut că există un paralelism legislativ în condițiile în care există „atât o suprapunere în privința obiectului de reglementare, cât și a termenelor avute în vedere de legiuitorul primar și, respectiv, delegat, fără ca legea adoptată să realizeze vreo corelare sub acest aspect cu ordonanța de urgență a Guvernului în vigoare. Nu este prevăzută vreo abrogare expresă și nici nu s-ar putea susține abrogarea implicită a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2020 ca efect al intrării în vigoare a legii”. Totodată, s-a statuat că, dacă o lege care are același obiect de reglementare cu un act normativ în vigoare nu prevede vreo dispoziție referitoare la soluționarea conflictului între

aceste acte normative, generează situații de instabilitate și incoerență legislativă, cu consecințe negative asupra aplicării legii la cazurile concrete, din moment ce promovează soluții legislative necorelate cu legislația în vigoare. (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 111, Decizia nr. 61 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 30 martie 2017, paragrafele 51 și 52, Decizia nr. 612 din 3 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 23 noiembrie 2017, paragraful 55, Decizia nr. 45 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 5 martie 2018, paragraful 239, Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 6 martie 2018, paragraful 55, Decizia nr. 420 din 3 iulie 2019, paragrafele 55 și 58, și Decizia nr.242 din 3 iunie 2020, paragraful 80, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.503 din 12 iunie 2020).

35. Totodată, Curtea reține că Legea nr.24/2000 reglementează la art.13, care face parte din capitolul III al legii anterior menționate, intitulat „Sistematizarea și unificarea legislației”, imperativul integrării proiectului de act normativ în ansamblul legislației, prevăzând la lit.a) că actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune. Or, raportând legea criticată la dispoziția legală mai sus menționată, Curtea reține că aceasta nu îndeplinește cerința legală astfel reglementată, întrucât nu se corelează cu prevederile actelor normative din domeniul organizării și funcționării poliției judiciare, suprapunându-se, practic, cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2020, care are un conținut similar. Prin urmare, legea analizată consacră o incongruență normativă în raport cu prevederile art.13 din

Legea nr.24/2000. De altfel, Curtea subliniază faptul că fiecare lege nou adoptată trebuie să aibă un caracter novator, și nu unul redundant, de reluare a unor dispoziții legale deja existente, aceasta fiind și rațiunea actului de legiferare.

36. Însă, prin jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a statuat că normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, dar prin reglementarea lor legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. De aceea, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare. Totodată, Curtea a reținut că trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora „*Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției*”, și cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora, „*în România, respectarea [...] legilor este obligatorie*” (a se vedea, în acest sens, de exemplu, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, și Decizia nr.366 din 29 iunie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 815 din 18 august 2022 paragraful 28).

37. Raportând legea criticată la exigențele constituționale anterior analizate, Curtea conchide că aceasta, atât prin conținutul său normativ contravine dispozițiilor art.1 alin.(3) și (5) din Constituție.

38. Totodată, Curtea reține că Parlamentul, în calitatea sa de organ legiuitor, prevăzută la art.61 alin.(1) din Constituție – conform căruia „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.*” –, este obligat ca în activitatea sa de adoptare a legilor, să respecte limitele constituționale și legale ale exercitării acestei prerogative. Așadar, competența

prevăzută la art.61 alin.(1) din Constituție nu poate fi exercitată de Parlament în mod discreționar, iar nerespectarea limitelor ce sunt impuse, *per se*, prin norma constituțională anterior menționată dă naștere unor vicii de neconstituționalitate. Or, astfel de limite ale exercitării de către Parlament a prerogativei sale de unică autoritate legiuitoare a țării sunt și cele care au fost reținute de Curtea Constituțională prin jurisprudența mai sus invocată. Prin urmare, nerespectarea acestor standarde prin legea criticată constituie și o încălcare a prevederilor art.61 alin.(1) din Constituție.

39. Întrucât au fost constatate viciile de neconstituționalitate de natură extrinsecă mai sus arătate, care, în final, atrag neconstituționalitatea legii criticate în ansamblul său, Curtea reține că nu mai este necesară examinarea criticilor de neconstituționalitate intrinsecă formulate în prezenta cauză (a se vedea, în același sens, Decizia nr. 681 din 6 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 11 martie 2019, paragraful 253, Decizia nr. 747 din 4 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 11 decembrie 2015, paragraful 35, Decizia nr. 442 din 10 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 15 iulie 2015, paragraful 33, Decizia nr. 545 din 5 iulie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 25 iulie 2006, sau Decizia nr. 82 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 16 ianuarie 2009, Decizia nr. 58 din 12 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 13 martie 2020, și Decizia nr. 496 din 3 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1016 din data de 7 noiembrie 2023, paragraful 121).

40. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 decembrie 2023.

**PREȘEDINTELE
CURTEI CONSTITUȚIONALE**

MARILE AVAGHE

MAGISTRAT-ASISTENT,

Cristina Teodora POP

